

'The Silvia Prada Art Book' 2006 (cortesia de Galeria Llucià Homs)

Silvia Prada

House of Pop

De formació multidisciplinària, Silvia Prada fa més d'una dècada que exposa regularment, cada cop amb major acceptació. La galeria Llucià Homs mostra els darrers treballs de l'artista, fins al proper 12 de maig. (Text: Frederic Montornès)

S

ón moltes les disciplines que es comuniquen i combreguen entre si. Ara bé, les ocasions en què s'evidencia la correspondència entre els llenguatges és difícil de percebre si no és perquè els seus límits són clars o les seves fronteres manifestament permeables.

Forjada en pintura, disseny gràfic i audiovisual a la facultat de Belles Arts de Salamanca, doctorada en Comunicació Visual GHK a Kassel i un màster en Disseny i Espai Públic a l'Escola Superior Elisava, Silvia Prada és una creadora l'obra de la qual mai no ha deixat de fluctuar entre les disciplines que s'agrupen dins d'aquell vessant de la cultura que, com la contemporània, s'alimenta de medis tan diversos com l'art, el disseny, la moda, la música o la comunicació en general. És a dir, el món de l'audiovisual.

Per bé que Prada es dona a conèixer en l'àmbit de les galeries a partir de la seva primera mostra l'any 1994, la seva és una obra que fins no fa gaire no ha entrat a formar part de la línia de propostes més ben rebudes en el context de les galeries i els espais d'art d'arreu del món. Així és com lluny d'insistir en aquelles portes que durant el principi de la seva carrera mai no se li van obrir del tot, Silvia Prada s'introdueix en la il·lustració a fi de poder treballar amb llibertat i des d'una òptica no tan estricta com la que, aleshores i encara, s'exigeix en l'àmbit ortodox de l'art.

Tot dedicant-se a l'anàlisi de la cultura dels mitjans de comunicació i a la reflexió de les estratègies de promoció i difusió dels diferents mercats de la comunicació en paràmetres com l'editorial, l'artístic, el disseny, la moda o la

música, Silvia Prada aviat va tenir molt clar que la seva obra no podia il·lustrar revistes o altres àmbits de la comunicació que no fossin aquells que no conegués i que per la seva difusió i qualitat de reportatges, es poguessin adaptar al que ella volia obtenir d'un món tan efímer com el de la cultura visual. És per això que un cop valorades les possibilitats que se li oferien, la seva obra es va anar enriquint apareixent en revistes com la desapareguda *The Face* o altres que, com *Dazed & Confused*, *Blakbook*, *Carlos Magazine* o *Fanzine 137*, encara determinen una bona part de les tendències del mercat de la imatge actual.

Després de dues aparicions a la sala de projectes del MUSAC de León i el Centre d'Art Santa Mònica de Barcelona així com de diverses participacions en exposicions col·lectives a la galeria Deitch Projects de Nova York, Estrany-De la Mota de Barcelona o el Museo Carrillo Gil de la ciutat de Mèxic, Silvia Prada exposa la seva darrera obra a la galeria Llucià Homs fins el proper dia 12 de Maig.

Concebuda com és habitual en la seva obra amb la intenció de reivindicar les formes clàssiques i aquella estètica de tendència pop que va causar tant de furor durant una bona part del passat segle, l'exposició que Silvia Prada agrupa amb el títol de *House of Pop* és una recopilació de retrats de personatges no només vinculats a una imatgeria adolescent sinó també a l'efecte miratge que acostumen a crear cada cop que apareixen en una escena necessitada d'ídols. Ara bé, a diferència del que havia estat fins aquest moment, la proposta d'aquesta artista es desenvolupa en dos àmbits simultanis:

d'una banda el mural i de l'altra el dibuix sobre tela.

Presidida per un enorme grafit sobre paret representant a la cantant Madonna sobre un fons d'inspiració suprematista, l'obra que dona la benvinguda a l'exposició és una proposta sorgida de la sèrie reunida en la seva darrera publicació -*The Silvia Prada Art Book*- i que, constituïda per la combinació de personatges amb fons inspirats en l'obra d'artistes de principis del segle passat, és com una espècie de reflexió al voltant de la durada d'aquells discursos sobre els quals es reinterpreta la cultura de cada temps. Complementant aquesta proposta a través del llenguatge amb què aquesta artista millor penetra sobre la vista del visitant, l'exposició compta amb cinc dibuixos sobre tela de retrats de personatges pels qui l'artista sent una especial devoció. Es tracta de dos retrats d'una imponent i provocadora Madonna juntament amb un de la model i actriu Chloë Sevigny i dos de personatges de l'entorn de Terry Richardson, el fotògraf que, a la manera d'un demiürg, presideix aquesta orgia que ha organitzat Silvia Prada, amb la llengua fora i abraçat a una amiga.

Per bé que els límits entre disciplines és quelcom que a Prada mai no li ha preocupat, les propostes que configuren aquesta exposició i els camins pels quals transiten els seus dibuixos poden situar l'espectador en la línia d'aquells discursos que analitzen la societat com a font d'inspiració. És per això que el seu treball es pot interpretar com un retrat del nostre temps i, com a tal, com el d'una societat gasosa i etèria.